

NADINE BARROSTHRILLEROSO

Een gezellig
weekendje weg
loopt gruwelijk
uit de hand.

HET FAMILIE WEEKEND

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

De laatste tijd begin ik al te dromen voor ik in slaap val. In de schemerwereld tussen slapen en waken passeren vooral gebeurtenissen de revue die ik liever wil vergeten. Het is alsof mijn onderbewuste me iets wil opdringen met een reden. Alsof het me wil vertellen dat ik meer belang moet hechten aan ogenschijnlijk onschuldige zaken om te begrijpen wat er zo gruwelijk misging.

Vaker dan ik wil ben ik terug in dat weekend, vlak voor mijn hele leven veranderde. In eerste instantie voeren het bijpraten en de gezelligheid de boventoon in mijn herinneringen, net zoals dat in werkelijkheid het zogenaamde doel is van een familieweekend. Pas daarna, wanneer de glimmende oppervlakte van collectieve lachsalvo's en joviale rugklopjes wordt weggekrabd door mijn nieuwsgierigheid – die vooral 's nachts haar kans lijkt te grijpen – hoor ik de gesprekken die ik niet had moeten horen en zie ik de veelbetekenende blikken waarvan ik niet wist of ik ze goed interpreteerde. Alleen als ik weer wakker ben, kan ik me afvragen wat echt is en wat is uitvergroot en aangevuld door mijn kinderlijke fantasie.

Wat in elk geval waar was, is dat ze mij maar een raar kind vonden. Ik praatte bijna niet en zat uren te tekenen terwijl ik zachtjes in mijzelf neuriede. Ik las liever een boek dan dat ik meedeed aan een spelletje. Ik speelde hele middagen alleen in het zonnige veld en danste rond met denkbeeldige vriendjes. Dat vond ik leuker

dan bij de andere kinderen, de pubers, hangen. Bovendien wilden ze mij er niet eens bij hebben.

Ik praatte dan wel niet veel, ik hoorde alles. En ik zag alles.

Ik wilde me er vaak bewust voor afsluiten, alsof ik mentaal door mijn wimpers keek. Al die familieleden, al die namen, al die persoonlijkheden. Moest ik dat allemaal onthouden? Deed het ertoe wie wie was en wie wat zei, vond en voelde? Voor mij was het één grote kluwen volwassenen waar mijn ouders meestal naadloos in opgingen, die niets met mij of mijn leven te maken had.

Toch ontgingen de details me niet, hoe hard ik ook probeerde. Details die andere kinderen wel ontgaan omdat ze leeftijdsgenootjes hebben om mee te spelen. Ik kon niets anders dan proberen me terug te trekken in mijn eigen wereldje, maar bleef tot mijn frustratie altijd met één been in de werkelijkheid staan zolang er mensen om me heen waren. Het maakte niet uit hoe kundig ik mijn oogleden aanspande om met mijn wimpers een sluier over mijn omgeving te leggen en hoe hard ik neuriede om de gesprekken die me niet interesseerden te laten verstommen.

Zo was er mijn enorm aanwezige oom Derek met zijn grote praatjes: een boomlange vent die in mijn ogen altijd de beste wilde zijn. En de anderen, die het daar ook nog eens mee eens leken te zijn. Hij deed goede zaken, dat is alles wat ik er als kind van begreep. Tot zover mijn interesse. Ik was meer bezig met mijn vader, die er alles aan deed om indruk te maken op deze oom Derek, zijn oudste broer. Bijna zielig vond ik het. Mijn grootvader Hendrik, die ik nooit opa noemde, was in elk geval nooit onder de indruk. Ik denk dat ik die man misschien maar één keer echt heb zien lachen in het hele familieweekend. Misschien wel in mijn hele leven. Geld maakt niet gelukkig, dat was duidelijk aan hem af te zien.

En dan was er tante Jolanda, die altijd Jo werd genoemd – de vrouw van oom Derek – die alles zo goed mogelijk wilde doen en regelen en zich vreselijk druk maakte om allerlei zaken, van de af-

was tot het snijden van de taartjes. *Zijn de bedden wel teruggeslagen? De kinderen moeten wel helpen met de tafel dekken, hoor!*

Ze wilde alles goed doen, zogenaamd om het zo gezellig mogelijk te maken, maar ondertussen gaf ze stiekem commentaar op iedereen. Alsof dat zo gezellig is. Het meeste commentaar had ze op mijn moeder; ze smoesde stiekem met tante Veronica als ze dacht dat niemand haar hoorde. Maar iemand hoorde het wel. Ik hoorde het. Mijn moeder kleedde zich te sexy, vond tante Jo, en ze lachte te overdreven. Zeker als oom Derek een grapje maakte. Ze kon bovendien niet koken, vond tante Veronica. Maar dat zei ze vast alleen maar omdat haar eigen man, oom Toon – de jongste broer van mijn vader – geen kans onbenut liet om naar de benen of het décolleté van mijn moeder te gluren. Zelf had ze geen noemenswaardig décolleté of mooie benen – en misschien nog wel belangrijker: een persoonlijkheid als een vaatdoek – dus ze had niets anders dan sappige kippendijltjes om oom Toon tevreden te houden. Ik kan niet ontkennen dat mijn moeder inderdaad van aandacht hield. Ik ben er echter vrij zeker van dat ze die aandacht niet wilde van oom Toon met zijn bierbuik en dat dat van het koken een stoot onder de gordel was.

Tante Lilian, de enige zus van pap, was niet zo in voor rodde-len. Ze was eigenlijk nergens zo voor in. Het familieweekend met haar drie broers en hun gezinnen was voor haar overduidelijk een verplicht nummertje. Ze lachte nog minder dan haar vader. Haar man, oom Frans, lachte daarentegen juist heel veel. Vooral als hij te veel had gedronken. Dan vond ik hem heel grappig. Tante Lilian niet en dat stak ze niet onder stoelen of banken. Vaak tot grote hilariteit van haar eigen broers. Tante Jo en tante Veronica hadden dan weer lekker wat om over te smoezen. Wat een bende.

Ik kreeg het gevoel dat ze elkaar eigenlijk niet zo aardig vonden en toch gingen ze elk jaar weer een lang weekend op elkaars lip zitten met de intentie om mooi weer te spelen. Wat nooit helemaal slaagde omdat er altijd te veel werd gedronken en de ware aard

van iedereen door het schuren van irritaties altijd wel een keer naar boven kwam. En dan vonden ze mij raar.

Vaker wel dan niet word ik na zo'n droom, die net zo onsamenhangend was als het familieweekend zelf, wakker met het gevoel dat het misschien maar goed is dat ze allemaal dood zijn.

Ik schraapte mijn keel omdat ik niet zo goed wist wat ik anders moest doen om mezelf nog wat meer tijd te geven. De man in de stoel tegenover me keek me verwachtingsvol aan met zijn blauwe ogen.

‘Ik weet het eigenlijk niet,’ antwoordde ik dus maar. Meteen zag ik het pas gedolven grafje voor me. ‘Mijn oma raadde me aan om weer eens met iemand te gaan praten.’ Ik drukte de beelden weg.

‘Je woont bij je oma?’

Ik knikte, maar dat kon hij niet zien omdat hij inmiddels naar een printje op zijn schoot keek. Mijn intakeformulier waarschijnlijk. Ik voelde er niets voor om de situatie helemaal uit te leggen. Ik woonde sinds kort niet meer bij mijn oma, punt uit. Of eigenlijk, mijn oma woonde niet meer bij mij.

De spreekkamer was minimalistisch en modern ingericht. Het was er licht en behaaglijk warm. Beter dan het onstuimige weer waar ik net uit kwam. Ik voelde me wel op mijn gemak, maar toch nodigde deze steriele setting me niet echt uit om mijn zielenroerselen wederom bloot te leggen. De man voor me had vast zo zijn maniertjes om relevante informatie aan zijn cliënten te ontfutse-len en ik kreeg bijna de neiging om dat te testen.

Mijn nieuwe psycholoog heette Niels en zat met zijn benen over elkaar. Hij was jong, een jaar of dertig schatte ik in, en had felblauwe ogen en bruin haar dat speels over zijn voorhoofd viel. Mijn

vader zou gezegd hebben dat hij vrouwelijke trekken had. Zo was mijn vader. Mannen moesten mannelijk zijn en vrouwen vrouwelijk.

Zelf keek ik vooral liever naar de mannelijke kanten van de man voor me, want ik kon niet ontkennen dat hij op een bepaalde manier indruk op me had gemaakt. Het gevoel be kroop me dat hij dit heel goed wist. Zijn manier van praten en de manier waarop hij me soms aankeek waren zo bewust, bijna weloverwogen om het gewenste resultaat te bewerkstelligen. Dit was nieuw voor mij. Wat zijn uiterlijk betrof, was hij juist nonchalant. Zijn haar zat wat rommelig. Zijn kleding was wel netjes – hij droeg een pantalon en een overhemd – maar het zag er niet uit alsof hij er heel veel moeite in had gestoken. Naast mij zag hij eruit alsof zijn uiterlijk hem onverschillig liet. Make-up en haar waren mijn ding, dat moest gewoon goed zijn voor ik de deur uit ging. Onverschilligheid over je uiterlijk, dat is nou niet bepaald vrouwelijk te noemen, toch? Dat hij toevallig gelaatstrekken had die fijntjes te noemen waren, misschien zelfs mooi, daar kon hij niets aan doen. Het zorgde er wel voor dat hij de ruigheid miste waar ik normaal voor ging bij mannen. Of waar ik in het verleden voor ging, want mijn laatste date was inmiddels meer dan een halfjaar geleden.

Ik had hem wel naar me zien kijken. Toen ik binnenkwam, zag ik dat hij verrast was. Aangenaam verrast. Zijn blik bleef opvallend lang hangen op mijn mond als ik sprak, maar verder was hij uiterst professioneel. Ik weet dat ik een opvallende verschijning ben. Mijn opa zei altijd dat ik er, met mijn lange blonde lokken en fel gestifte lippen, uitzag als een pin-up uit de jaren dertig. Ik had me direct afgevraagd of een pin-up uit de jaren dertig net als ik een neusknopje droeg en angstvallig een tatoeage op haar onderrug verborgen hield. Pin-up was niet helemaal de look waar ik voor ging, maar waar ik dan wel voor ging, wist ik ook niet. Mijn stijl was er in elk geval eentje waarbij ik me goed voelde. En die menig hoofd deed omdraaien. Zo ook dat van de man voor me.

Jezus, Gwen, hou eens op. Dit is geen date.

‘Ik zie hier dat je van je tiende tot je veertiende ook een psycholoog hebt bezocht,’ begon Niels. ‘Dit was meteen na...’

‘Ja, dit was kort na het familieweekend,’ zei ik snel zodat hij het niet anders kon verwoorden. *Het ongeluk, de slachtpartij, de alles-verwoestende brand*, schoot er toch door mijn hoofd. Hij wist uit mijn online intake precies wat mijn geschiedenis was, dus ik ging ervan uit dat ik het niet weer hoefde te herkauwen. Althans, hij wist het in grote lijnen. Net zoals de rest van het land. Die grote, in de knoop geraakte lijnen die mijn echte leven maar moeilijk konden ontwarren.

‘Heb je die therapie toen als prettig ervaren? Nuttig en behulpzaam, na wat je had meegemaakt?’ Hij keek me zo over the top begripvol aan dat ik me afvroeg of hij zichzelf een schouderklopje zou geven na mijn vertrek.

Ik knikte. ‘Best nuttig ja.’

‘Waarom ben je er toentertijd mee gestopt?’

Ik was erop voorbereid dat hij deze vraag zou stellen en haalde diep adem. ‘Omdat de psycholoog gespecialiseerd was in kinderen. Tot twaalf jaar. Ze heeft me langer behandeld gezien onze band, maar...’ *Maar ze zag niet genoeg vooruitgang en was bang voor altijd met me opgescheept te zitten.* Ik schraapte mijn keel. ‘De puberteit en alles wat daarbij komt kijken was niet haar expertise en ondanks onze geschiedenis... besloot ze uiteindelijk dat ik beter af zou zijn bij een andere psycholoog.’ Dat ik me daardoor afgewezen voelde en het idee had dat mijn psycholoog het na een paar jaar simpelweg zat was om dezelfde dingen te behandelen zonder echte progressie, zei ik er maar niet bij.

‘Maar dat heb je toen niet gedaan?’ Hij keek me doordringend aan. ‘Een andere psycholoog bezoeken?’

‘Ik wilde niet meer en mijn oma kreeg me er met geen mogelijkheid meer heen,’ antwoordde ik hoofdschuddend. ‘Ze zag uiteindelijk in dat het wellicht beter was als ik me niet zou hechten aan

een nieuwe volwassene om die dan vervolgens weer kwijt te raken.'

Wat viel er nog te bespreken? Ik had alle reden om me bij tijd en wijle verloren te voelen. Ik was plotseling wees geworden. Mijn basis, mijn veiligheid was onder mijn voeten weggeslagen... of moet ik zeggen weggebrand? Ik miste mijn moeder vreselijk.

Ergens verwachtte ik dat Niels zou erkennen dat wat de psycholoog had gedaan inderdaad ongehoord was: zo'n persoonlijke kwestie zo zakelijk bekijken. Een kind dat zich toch al zo alleen voelde in de wereld zomaar in de steek laten. Maar dat deed hij niet.

Zijn blauwe ogen bekeken me wederom onderzoekend. 'Wat zorgde ervoor dat je nu wel met iemand wilde praten?'

Ik onderdrukte een grijns. *Met iemand praten*. Hij gebruikte mijn eigen woorden uit de online intake. Ik had van tevoren duidelijk gemaakt dat ik niet het gevoel wilde hebben een patiënt te zijn. Een goede match met een mogelijke behandelaar was heel belangrijk en ik had er de afgelopen weken reeds twee op gevoel afgewezen, direct na de intakegesprekken. Allebei vrouwen. Daarover repte Niels overigens met geen woord, terwijl ik dit wel had benoemd op mijn opnieuw ingevulde intakeformulier. Hij zag kennelijk een andere ingang om me te doorgronden. Of gaf ik hem te veel credits?

'Is er recentelijk iets bijzonders gebeurd? Iets ingrijpends wat je heeft doen besluiten opnieuw te kiezen voor therapie?' vroeg hij me na een lange stilte.

Toen ik grinnikte trok hij verbaasd zijn wenkbrauwen op. 'Je vindt het grappig?'

'Ja, sorry, als dit makkelijk voor me zou zijn, zat ik hier waarschijnlijk niet.'

Zijn serieuze blik verzachtte direct en hij glimlachte charmant. 'Daar heb je een punt.'

Hij keek weer naar het blad dat op zijn knie balanceerde. 'In je intake schreef je dat je moeite hebt om richting te geven aan je le-

ven. Dat je niet zo goed weet hoe je de volgende stap moet zetten.'

Een zucht ontsnapte aan mijn mond zonder dat ik dat wilde. 'Ja. Ik ben zevenentwintig, ik heb mijn studie niet afgemaakt en heb net mijn zoveelste baantje opgezegd.' Weggelopen. Ik ben gewoon weggelopen. Met een opgestoken middelvinger in de deuropening.

'Maar een hele tijd is het wel goed gegaan, toch? Je zat tot een paar maanden geleden in het derde jaar van je opleiding grafische vormgeving, liep stage... Hoe komt het dat je op dit punt in je leven weer het gevoel hebt dat je...'

'Dat ik me voel alsof ik in mijn eentje op een vlot zit in het midden van de oceaan?'

Zijn gezicht leek op te lichten bij het inkijkje dat ik hem gaf. Het waren niet zijn woorden die ervoor zorgden dat ik toch besloot hem beetje bij beetje binnen te laten, het was zijn blik. Het was de manier waarop hij keek als hij geen indruk op me probeerde te maken met zijn mooie ogen, maar als hij spontaan en onbedacht reageerde op wat ik zei.

'Het is niet één ding in het bijzonder.' Ik beet op mijn lip. *Jawel, dat is het wel, maar je vindt het te kinderachtig om toe te geven.* Weer zag ik het kleine grafje voor me.

2 ~ TOEN

Ik voel dat ik heen en weer word geschud. Mijn onsamenhangende droom begint langzaam te vervagen en mijn slaap lost onwillig op als een dikke mist. Ik moet dringend terug naar het land van de wakkeren.

‘Word wakker, Gwen! Word wakker!’

Wat ben ik moe. Ik heb het gevoel dat ik pas net weer slaap. Ik heb een vreselijke nachtmerrie gehad. Laat me slapen, denk ik, maar praten lukt niet. Iemand sjort aan me en ineens word ik omhooggetild. Koude lucht zwiept tegen mijn benen. Weg is mijn deken, weg is het zachte, opgewarmde matras. Het is donker in de kamer en er hangt een geur die me direct doet denken aan een kampvuur. Het is alleen veel sterker en het lijkt wel of ik minder lucht binnenkrijg. Ik zuig instinctief een diepe ademteug naar binnen en dit leidt direct tot een onbedaarlijke hoestbui. De grip om me heen verslapt en ik voel dat ik ga vallen. Gauw grijp ik me vast aan degene die me heeft opgetild. Ik weet niet hoe ik het weet, maar hij is veilig. Zijn armen sluiten zich steviger om me heen en ik voel dat we ons verplaatsen, heel snel. Voetstappen dreunen door mijn lijf. Een hardere dreun en ik val weer bijna; hij is ergens tegenaan gelopen. Mijn ogen vliegen open maar ik zie niets. Mijn ogen branden, en dat geldt voor mijn redder zeker ook, want opnieuw botsen we ergens tegenaan. De open deur? Dan zijn we nu in de hal? De hal is heet, ontzettend heet, en nog meer rook slaat in mijn gezicht. Ik hoest en verberg mijn gezicht tegen hem aan.

‘Ik hou je niet meer!’ roept hij. Voor ik het weet sta ik op mijn benen. ‘We moeten laag blijven!’ Zijn hand graait naar me, dat voel ik, en wonder boven wonder vinden onze handen elkaar en rennen we gebukt door. De hal is niet groot. ‘Hou je adem in!’ hoor ik hem roepen. De lucht is zo scherp en warm, dat ik niet eens meer wil ademen, maar mijn longen voelen aan alsof ze uit elkaar klappen als ik niet uitblaas.

Vervolgens voel ik een echt koude windvlaag langs mijn lijf en op eens staan we buiten. Ik zie dat hoewel het nacht is, de wereld om me heen gloeit, de lucht kleurt oranje. Meteen voor de deur zak ik door mijn benen, maar hij vangt me op en draagt me naar het gras, dat nat en koud aanvoelt aan mijn blote voeten. Ik kijk verdwaaasd om naar de enorme vlammenzee. Ik sta voor de boerderij. In mijn pyjama. Er is brand.

‘Verder weg!’ hoor ik Vera roepen.

Ruben rent paniekerig heen en weer. ‘Wanneer komt die brandweer nou?!’

Chris kijkt met grote ogen naar me. Schaduwen dansen over zijn gezicht. Hij heeft me naar buiten gebracht. Tegelijk krimpen we in elkaar door het geluid van uit elkaar spattend glas. Op de grond bij een van de ramen ligt een zee aan scherven.

‘Ben je oké?’ vraagt hij. Paniek in zijn ogen.

Ik schrik van Wouter, die langs ons rent. ‘Moeten we niet blussen? De waterput!’ roept hij paniekerig. In zijn handen heeft hij een gietijzeren emmertje geklemd.

Ik zak weer door mijn benen. Geen enkele gedachte vormt zich in mijn hoofd, maar toch weet ik in een fractie van een seconde precies wat het betekent dat de hele vakantieboerderij in brand staat. Het is niet zomaar in brand staan, of wat ik me daarbij voorstelde voordat ik dit met eigen ogen zag. Het rieten dak wordt werkelijk verzwolgen door het vuur en uit alle gesprongen ruiten likken oranje en gele vlammen. Kom ik daar net uit?

‘Geef antwoord, Gwen! Kun je goed ademen?’ vraagt Chris, die

weer als vanuit het niets in mijn blikveld is gekomen.

Ik knik alleen. Niet alleen weet ik rationeel wat het betekent dat ik niemand anders zie; het gevoel dat daarmee gepaard gaat, stort ook in één keer over me heen.

‘Mama! Ik wil mama!’ roep ik huilend.

Chris valt op zijn knieën voor me neer. Zijn zwijgen begrijp ik niet, wil ik niet begrijpen. ‘Mama, waar is mama?’ jammer ik.

Ik kijk nu panisch om me heen. Er is echt niemand, afgezien van mijn drie neven en mijn nicht. Ze zijn vanavond uit geweest in een naburig dorp terwijl ik gewoon vroeg naar bed moest.

Ik hoor sirenes in de verte.

Chris pakt mijn gezicht beet. ‘Ik weet het niet. Ik kon alleen maar bij jouw kamer komen...’

Ik begin onbedaarlijk te huilen en zie vlak voor ik mijn ogen sluit mijn verdriet weerspiegeld op zijn gezicht.

De sirenes komen snel dichterbij. Ik wil ze niet meer horen. Ik ga op mijn zij liggen op de koude grond, met mijn rug naar de vuurzee, en rol me op tot een balletje. Chris is niet meer bij me, maar dat maakt me niet uit. Ik wil niets zien als ik mijn ogen opendoe. Geen oranje gloed, geen rookwolken. Niets.

‘Gwen...’ hoor ik Chris ineens zeggen. ‘Deze moet jij even nemen.’

Ik open mijn ogen. Chris zit voor me op zijn knieën met een van de kittens uit de schuur.

‘Hij liep daar, buiten. Helemaal alleen.’ Hij wijst achterom in de richting van de grote schuur, die inmiddels ook in lichterlaaie staat. ‘Ik weet niet waar zijn moeder en broertjes en zusjes zijn.’

Mijn ogen worden groot. Zonder aarzelen kom ik overeind en ik pak de kitten van hem over. ‘Hé kleintje,’ fluister ik.

Hij miauwt zacht, het is niet meer dan een piepje.

‘Pas maar goed op hem,’ hoor ik Chris nog zeggen.

Met een bombastische aankondiging draaien brandweerwagens een voor een het terrein op. Chris en de anderen rennen ze tegemoet.

Weer een zacht piepje en een warm kopje tegen mijn borst.